

En broma, Àngels Gonyalons

Li hauria agradat de participar en la pel·lícula *The rocky horror picture show*, però va fer *Boom Boom*. Als vint-i-set anys, té la popularitat a les mans. I li agrada. Des de fa una setmana viu al *Quart segona* de TV3.

"Almodóvar no m'agrada gens".

ARXIU

En broma, en broma, ja fa deu anys que faig teatre". Tenia disset anys "acabats de fer" quan aquesta barcelonina atípica —"procuro divertir-me allà on vaig"— va començar a trepitjar escenaris.

Amb *Betes i films*, *Estan tocant la nostra cançó* i *Boom Boom* ha pagat la darrera lletra per tenir la popularitat a les mans. "Estic de sort", diu.

—¿Què és *Quart segona*?

—És una comèdia de situació, curteta —de tretze capítols— i amb una trama no gaire complicada. És la història d'una senyora gran, que és funcionària de la Generalitat i soltera —una 'renyoca', vaja; representada per Amparo Baró—, que per diverses raons relloga dues habitacions del seu pis de l'Eixample; l'una, a una jove artista de Múrcia que

busca la fama i balla en una espècie de Molino, que sóc jo, i l'altra, a un estudiant emporanès d'informàtica, interpretat per Joan Pera. Els embolics que hi passen són molt senzillats.

—¿Què ha representat *Boom Boom* en la teva carrera artística?

—Doncs, el començament del cinema i... espero que no sigui el final. M'ho vaig passar bé, era diferent per a mi. Personalment, va ser una feina molt simple —l'abc de l'actor— però m'ha reportat anar a rodar a Madrid i m'he trobat amb gent als que els va agradar la meua feina.

—¿I tens alguna proposta nova en cinema?

—No tinc res clar. Només una proposta, però encara no m'ho han explicat prou bé; vull dir que és una trucada d'a-

bans-d'ahir. I abans d'això, la darrera que havia tingut va ser la del Jaime Camino, per fer un paper que em sembla molt interessant a *El largo invierno del 39*, amb Vittorio Gassman. Em van dir que el Camino, per trucar-me, havia hagut de veure dues vegades *Boom Boom* i després m'assabento que, el paper de la protagonista, el fa la Judit Mascó, que és una model. I jo la felicito, però no felicito gens el senyor Jaime Camino per haver hagut de veure dues vegades la pel·lícula, quan, aquesta noia, suposo que l'ha vista en fotos i en una passarel·la. Els plans en cinema no són meus, sinó dels directors... M'hauré de fer model, què hi farem.

—¿Quin paper de la història del cinema t'hauria agradat fer?

—¡Uf! N'hi ha tants i, a més,

no sóc gens mitòmana. Més que un paper, m'hauria agradat participar en pel·lícules com *The rocky horror picture show*, que aquí no és gaire coneguda, però a Nova York hi ha un cinema on només fan aquesta pel·lícula des de fa anys. Simbolitza el canvi d'una època. És un musical fort, en la línia Almodóvar, però molt millor, perquè, a mi, Almodóvar no m'agrada gens. *The rocky horror* és una cosa així... amb transvestits, una mica 'esparracat', però està molt bé i la música també. Un personatge que m'agradaria haver fet en cinema és el de l'Oddrey de *La botiga dels horrors*.

—L'actor John Malkovich ha declarat recentment que passa períodes en què la feina d'actor li sembla fascinant, i altres en què creu que

"La meua feina em fascina".

AFXIU

és la feina més idiota del món. ¿Què en penses?

—Home, jo tant com periodes no, però sí és veritat que... Mira, me'n recordo d'un comentari que va fer l'actor Joan Borràs, que llavors feia una cosa amb en Flotats i portava els cabells llargs, i deia: "¿Tu creus, això de fer d'actor? A la meua edat anar així i fer això, és sortir a fer l'indiot; si tens quinze anys, però...". Si t'ho mires des d'aquest punt de vista, penses que s'ha de ser una mica boig. Així i tot, trobo molt fort dir que és idiota, potser perquè, a mi, la meua feina, sobretot, em fascina.

—I en el terreny professional, ¿has aprofitat mai els teus dots d'actriu?

—Crec que tothom té dots i els utilitza en la vida normal.

—¿No recordes cap anècdota?

—Bé, una vegada, a escola. Ja estava farta de classe, no podia més i vaig simular un desmai. Vaig muntar un catacrec i després, quan arribava a casa, em va agafar tremoladissa, de pensar com havia tingut nassos de fer una cosa així, tenir tothom allà, dient-te "¿què tens?". Però res més.

—En alguna ocasió has dit que la millor escola que hi ha en aquest país és el teatre aficionat...

—Bé, procuro no afirmar ni negar mai res rotundament, perquè sóc una cagadubtes.

Però jo he fet poc teatre aficionat, no en vaig tenir gaire temps, perquè de seguida vaig entrar al teatre professional, però sí que crec que la millor escola és fer-ne. És un ofici, tot el que pots aprendre en una escola és teoria, fora que els professors siguin actors, com el Joan Borràs, l'Enric Arredondo, la Rosa Maria Sardà... Si no és així, ¿com pot ensenyar a fer teatre una persona que no n'ha fet mai? Jo sempre dic que aniré a classes quan els professors siguin gent com la que t'he dit. Estic molt contenta del que he après treballant al costat de Paco Morán, de la Irene Gutiérrez Caba i altres.

—¿Pensant en la professió, què té de bo i què té de dolent el teatre subvencionat?

—De dolent ho té tot, perquè no s'hi val que donin cent cinquanta milions per un espectacle i que l'empresa que els rep es digui empresa privada, quan és pública totalment, perquè són uns diners que són de tots nosaltres. Després, a sobre, omplen el teatre i s'embutxaquen els diners. El que és dolent de tot això és que no hi ha una llei del teatre. Si jo sóc la Generalitat, et dono cinc milions i et dic: "Si no et va bé, malaguanyats, no passa res". Però hauria de ser: "Si et va bé, toma-me'n un tant per cent perquè ho pugui reinvertir i donar una oportunitat als

altres". Aleshores en podríem parlar; però de la manera que es fa no és just. N'hi ha tres que són els únics que reben: Lliure, Flotats i Dagoll Dagom. Hi ha altres casos, com donar nou milions a una sola persona i tu estàs fent *Estant tocant la nostra cançó*, amb vuit mesos i mig d'èxit i te'n donen quatre; amb això no fas res, però et diuen que ja et van bé les coses.

—¿Com condiciona això abans de l'estrena?

—Mira, tampoc no és bàsicament el meu problema. Però recordo quan vam fer *Tornalla a tocar, Sam*. Ens arriscàrem i ho vam fer en cooperativa. Teníem un teatre on no ens cobraven per assajar, que era el Regina, i va funcionar molt bé. Però és difícil avui dia, perquè hi ha coses que no es poden presentar al públic sense decorat i ¿d'on treus cinquanta milions per muntar un espectacle? Precisament, el proper que farem serà sense decorat. Hem buscat una cosa que no en necessiti, és un musical amb guió pel mig, amb molta tempera i on el més important a l'escenari hem de ser nosaltres i els músics.

—¿En pots avançar alguna cosa, d'aquest musical?

—Mira, salvant totes les distàncies, és un recital com els que fa la Liza Minelli. Seran vuit músics en directe, quatre ballarins —ja contem

amb Jordi F. Hidalgo i Ester Bartomeu— i jo. De la part musical, se'n farà càrrec Jordi Doncos; de les coreografies, Coco Comín, que n'ha fet algunes de l'espectacle *Snoopy*; la direcció anirà a càrrec de Ricard Reguant i la producció serà de Focus. I hem anat als EUA a buscar partitures que no havíem trobat a Londres i vídeos de musicals d'estrelles d'allà.

Farem dues setmanes de presentació aquí, a Barcelona, segurament al Teatre Goya i abans de Nadal traurem el disc. Després anirem a fer gales per tot Catalunya.

—¿I de la teua faceta de dibuixanta de còmics, que me'n dius?

—M'agrada molt. Sempre m'han agradat moltíssim el Milo Manara, Guido Crepax... Però el que faig no ho ensenyo a ningú; ni parlar-ne.

—¿I no has publicat res mai?

—¿Què dius? ¿Que ets boig? Al Ricard, li agraden molt, pensa que són genials, però jo crec que m'estima molt. Em distrau molt dibuixar.

—¿Et diu res el nom de Wilma Picapedra?

—¡Ja! ¿La Wilma? M'ho vaig passar molt bé doblant aquest personatge. Ho feia amb el Joan Croses, que feia de Pere Picapedra. Rèiem molt.

Joan Marí